

Hetta var mitt í 90'unum, tá ið samkyndleiki var nógv frammi í útlenskum miðlum orsaka av sjúkuni AIDS. Útbreiðslan av sjúkuni gjørdi, at samfeløg kring heimin vóru noydd at viðgera og viðurkenna samkynd, tí eyðkvæmi kastaði ljós á henda minnilutabólkin.

– Tað var ikki júst tað besta tíðspunktið at finna útav, at eg var samkyndur. Tað varð útlagt sum, at tveir móguleikar vóru hjá samkyndum – antin at doyggja av AIDS ella at vera verandi ólukkuliga í skápinum, greiður Eiler frá.

Og sum vera man valdi hann fyrst ta seinnu loysnina.

Royndi at broyta seg

Hóast tað er trupult at ímynda sær í dag, so hevur stríðsmaðurin Eiler Fagráklett í mong ár roynt at fjalt sín samkyndleika. Fyrstu árin royndi hann at vera seksuelt saman við kvinnum, og hann hevði enn tá nakrar kvinnuligar makar yvir styttri tíðarskeið. Men tilgongdin at viðurkenna sín seksualitet byrjaði longu um 15 ára aldurin, tá ið besta vinkona hansara fekk boðini um støðuna.

– Eg royndi at broyta meg. Sjálvandi ger man tað. Hvør vildi valt eitt lív við happing og isolatió, spyr Eiler.

Hann vísur á, at í tí tíðini vóru ongar samkyndar fyrmyndir at hyggja upp til, og tí tóktist framtíðin sum samkyndur maður ógvuliga døpur.

– Tað var ein deprimerandi tví-støða at vera í. Antin at vera í skápinum og vera ólukkuligur, ella at fáa AIDS og doyggja, greiður Eiler frá.

Hann hevði valt tað frá, um hann kundi og alt tað, sum fylgdi við. Men tað letur seg ikki gera.

– Eg royndi at gera alt, men tann seksuelli tørur er so inngrógvur í okkum, at tú kanst ikki avnoka hann uttan at gerast heilt forstýraður av tí, greiður Eiler frá.

Einaferð miðskeiðis í 20'unum kom Eiler til ta niðurstøðu, at í staðin fyri at avnokað seg sjálfvan og royna at broyta sín seksualitet, vildi hann heldur royna at broyta sítt nærumhvørvi og samfelagið, tí tað eru viðurskipti, tú kanst broyta, um tú vilt.

– Tað tók nógv ár, og síðst av øllum vóru tað míni foreldur, sum fingi at vita, eg var samkyndur. Tá var eg 29 ár, sigur Eiler.

Og tað er vanligt, at júst foreldrini eru tey síðstu, sum fáa hetta vita. Orsøkin er, at óttin fyri at vera avskorin ella at skuffa foreldrini er stórur.

– Tú sært heimsins undirgang fyri tær. Men tíbetur var mín familja ógvuliga stuðlandi, og tað hava tey verið síðani. Men øll eru ikki eins heppin og eg, greiður Eiler frá.

Samkyndleiki kann eisini vera ein fyrimunur

Spyrt tú Eiler Fagráklett, hvussu hann sær seg sjálfvan í dag, fært tú eitt sólarklart aftursvar – hann er heppin, sterkur og nøgdur. Hóast barna- og ungdomsárin vóru merkt av happing og isolatió, hevur tað ikki merkt Eiler – í øllum førum ikki á nakran neiligan hátt.

Mitt í 90'unum var samkyndleiki nógv frammi í útlenskum miðlum orsaka av sjúkuni AIDS. Útbreiðslan av sjúkuni gjørdi, at samfeløg kring heimin vóru noydd at viðgera og viðurkenna samkynd, tí eyðkvæmi kastaði ljós á henda minnilutabólkin

– Avbyrging skapar ein skapandi heim. Í einsemi fer hugflogið á flog, og vit fáa frið og rúm at menna okkara egna hugaheim. Avbyrging ger barnið eyka virkið og tað brúkar ofta nógv tíð og orka at tekna, skriva, syngja, dansa og skapa, sigur Eiler Fagráklett